

בול לוי אשכול

Levi Eshkol Stamp

109

11.3.70

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י
 ירושלים • תל אביב • יפו • חיפה • טבריה • נתניה • באר שבע • נ.ת. לוד
PHILATELIC SERVICES
JERUSALEM • ISRAEL

לוי אשכול נולד ב־25 באוקטובר 1895 באורטובו שבפלך קייב באוקראינה לדבורה ויוסף שקולניק. בעת לימודיו בגמנסיה בוילנה, הצטרף לתנועת „צעירי ציון” שהיתה קשורה אל מפלגת „הפועל הצעיר” בא״י ובהשראתם הגיע ארצה בינואר 1914. לעת מצוא עסק בעבודות שומדמנו לו בפתח־תקוה, ולאחר מכן הצטרף לקבוצה שהתאגדה על בסיס שיתופי לעבד את שדות קלנדיה (עטרות) שליד ירושלים, ומאוחר יותר עבד אשכול עם קבוצתו באדמות קרית ענבים, כפר אוריה ואף בראשון־לציון עסק בעבודה חקלאית. בשנת 1918 הצטרף עם עוד חמישים איש ממפלגתו, מפלגת „הפועל הצעיר” לגדוד הארץ ישראלי (גדוד הקלעים המלכותי ה־40) שבגדודים העבריים – למרות שרבים מחברי המפלגה התנגדו לגיוס מטעמים הומניטריים. מסתבר שהרגש הציוני בכל זאת גבר על המיליטריזם שבו שכן הוא הורד מדרגת רב טוראי ונשלח למעצר לאחר שאחר לשוב למחנה מטכס הנחת אבן הפינה לאוניברסיטה העברית בירושלים. כעבור שנתיים שוחרר עפ״י בקשת המפלגה על־מנת להתמנות למנהל המחלקה החקלאית של „הפועל הצעיר”. אותה שנה נוסדה קבוצת דגניה ב'. אשכול נמנה על מיסדיה והיה חבר בה עד יום מותו. אולם עד מהרה נדרשה הקבוצה לשחרר את אשכול לבעיות צבוריות. בשנת 1921 השתתף בוועידת היסוד של ההסתדרות הכללית והחל משנת 1922 היה פעיל בעיקר במרכז החקלאי ובפעילות ההתיישבותית.

בשנים הראשונות לשלטון הנאצים בגרמניה – משנת 1933 ועד שנת 1936 – עמד אשכול בראש מחלקת ההתיישבות של המשרד הארץ ישראלי בברלין ופעל כשליח תנועת „החלוץ” בגרמניה ובפולין, וסייע רבות בארגון העברת רכושם של עולים מגרמניה. לאחר שובו לארץ החל בפעילות אינטנסיבית בהתיישבות החקלאית במרכז החקלאי וכן בניהול חברות ומוסדות כספיים והתיישבותיים כ„גיר”, „מקורות”, „עמידר” ו„שיכון”, חזר בשנת 1940 לעבודת הפלחה בדגניה, אך כבר בשנת 1944, כשחל פילוג במפא״י, נקרא על־ידי בן־גוריון לחזור לעיר ולהיות מזכיר מועצת פועלי תל־אביב. כל אותה תקופה היה פעיל בפיקוד העליון של ההגנה, בה שימש מספר שנים אף כגזבר. עם קום המדינה נתמנה למנהל כללי של משרד הבטחון ובשנת 1949 נתמנה לראש מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית – תפקיד בו החזיק עד שנת 1963. לוי אשכול היה הדמות המרכזית בתכנית יישובם של עשרות אלפי עולים במאות ישובים חקלאיים חדשים, והוא היה זה שיום את ההתיישבות האזורית בחבל לכיש, בחבל עדולם ובמקומות אחרים.

באוקטובר 1951 נתמנה לשר החקלאות וכן היה שר הפיתוח.

בחודש יוני 1952 נתמנה לשר האוצר ומאז עמד בראש פיתוחה הכלכלי של ישראל.

בחודש יולי 1963, עם התפטרותו של ד. בן-גוריון מתפקידו נבחר אשכול לעמוד בראש הממשלה ולכהן כשר בטחון. בתפקידו זה ראה את עיקר יעודו בצידו של צה"ל ובעיצומו. בימיו החלה ארצות-הברית באספקת מטוסים ושריון לישראל. בין השגיו הנוספים נמנית הפעולה המוצלחת של צה"ל בעוצמה ובכוחות מוגבלים ע"מ לסכל את נסיונות סוריה ולבנון להטות את הירדן ולגזול מישראל את מימיה.

בשנת 1965 ביצע אשכול צעד נוסף למימוש חלומו הישן – חלום איחוד תנועת הפועלים – עם קבלת ההחלטה על כינון המערך מפא"י – אחדות-העבודה, אולם צעד זה הביא לפרישת פלג רפ"י בראשות בן-גוריון ממפא"י.

בבחירות לכנסת השישית שנתקיימו בסוף שנת 1965 זכה המערך בראשות אשכול לנצחון. התקופה הבאה עמדה בסימן „מדיניות המיתון" שבה נאלצה הממשלה לנקוט על-מנת לשמור על היציבות המשקית בארץ. בחודש מאי 1967 הוסט מוקד ההתענינות מבעיות הכלכלה, המשק והפיתוח אל שאלת הקיום, עם איום ארצות-ערב במלחמת השמד כנגד ישראל. נוכח המצב החמור הוקמה ממשלת ליכוד לאומי בראשות לוי אשכול, ושנות העמל וההכנה שהושקעו בצה"ל נשאו פרי במלחמת ששת הימים, בה הוכה האויב בשלוש חזיתות. לאחר הנצחון כוונו מאמצי אשכול וממשלתו להשגת שלום צודק ובר-קיימא, והוא שהניח את היסוד למדיניות שגרסה עמידה כנגד לחצים מדיניים ובין-לאומיים המונעים התקדמות לקראת הסדר מדיני באזור.

באותה עת שוב זכה להישג במימוש חלומו הישן – חלום איחוד תנועות הפועלים – כשבחודש ינואר 1968 נתאחדו מפא"י, אחדות העבודה ורפ"י למפלגת העבודה הישראלית. שנה לאחר מכן הצליח אשכול לכוון מערך „עבודה" – מפ"ם, כצעד ראשון לקראת איחוד.

לוי אשכול נפטר ב'ח' באדר תשכ"ט (26.2.1969) מהתקף לב פתאומי בביתו שבירושלים. הוא זכה לעמוד בראש העם בשנים טובות ובשנים קשות והצליח להנהיג את העם באחת משעותיו הגדולות בהסטוריה – ימי האחוזה והליכוד שקדמו ושנתלזו למלחמת ששת הימים. בהנהגתו אוחדה ירושלים בירת ישראל, כוננו יחסי שלום בין פלגים יריבים בעם והונח יסוד לשיתוף הדוק של יהודי התפוצות באחריות לקיומה של מדינת ישראל.

of toil and preparation invested in the Israel Defence Forces bore fruit in the Six Day War, in which the enemy was defeated on three fronts. After the victory the efforts of Eshkol and his cabinet were directed towards obtaining a just and lasting peace, and it was he who laid the foundation of the policy which determined Israel's stand against political and international pressures which are preventing progress towards a political settlement in the area.

In the same period he made another achievement in the fulfilment of his old dream — the unification of the labour movement — when in January 1968, Mapai, Ahdut-Ha'avoda and Rafi united to form the Israel Labour Party. A year later, Eshkol succeeded in establishing a Labour-Mapam alignment, as a first step towards final unification.

Levi Eshkol passed away on 26th February 1969 of a sudden heart attack at his home in Jerusalem. He was privileged to lead the nation in good years as well as in difficult times, and he succeeded in leading Israel in one of its finest hours — the time of comradeship and unity which preceded and accompanied the Six Day War. Under his leadership, Jerusalem, the capital of Israel was united, a peaceful relationship between rival factions in the nation was established and the basis was laid for the close involvement of the Jews in the diaspora in the responsibility for the survival of the State of Israel.

called upon by Ben Gurion to return to the city and fill the post of chairman of the Tel Aviv Labour Council. Throughout this period he was active in the high command of the Hagana of which he was also treasurer for a number of years. With the establishment of the state, he was appointed Director-General of the Ministry of Defence and in 1949 was appointed Director of the Settlement Department of the Jewish Agency — a post which he held until 1963. He was the central figure in the settlement programme of tens of thousands of immigrants in hundreds of new agricultural settlements, and it was he who initiated regional settlement in the Lachish region, the Adulam district and other places.

In October 1951 he was appointed Minister of Agriculture and also served as Minister of Development. In June 1952 he was appointed Minister of Finance and thereafter was responsible for the economic development of Israel.

In June 1963, with the resignation of D. Ben Gurion, Eshkol was elected Prime Minister and Minister of Defence. In this capacity, he saw his primary mission in equipping and strengthening the Israel Defence Forces. In his term of office, the United States began to supply aircraft and armour to Israel. Among his other achievements is the successful activation of the I.D.F. to forcefully thwart Syrian and Lebanese attempts to divert the Jordan and thus to deprive Israel of her water supplies.

In 1965, Eshkol took another step towards the fulfilment of his old dream — the unification of the labour movement — with the adoption of the decision to convene the Mapai—Ahdut Avodah alignment, although this step caused the breakaway of the Rafi faction led by Ben Gurion.

In the elections to the Sixth Knesset at the end of 1965, the Alignment, under Eshkol, was victorious. The subsequent period was dominated by the "recession policy" which the Government was forced to pursue in order to preserve economic stability. In 1967, the focus of attention was diverted from economic stability to the question of survival in the face of the Arab countries' threat of a war of extermination against Israel.

In view of the seriousness of the situation, a Government of National Unity was formed under Levi Eshkol, and the years

Levi Eshkol was born on 25 October 1895 in Ortovo in the Kiev province in the Ukraine, to Deborah and Joseph Shkolnik. While attending high school in Vilna, he joined the "Young Zion" movement, which was connected to the "Hapoel Hatza'ir" party in Eretz Israel and at their inspiration, immigrated to Israel in 1914. For lack of an alternative, he did casual work in Petah Tiqwa, and later joined a group which was formed on a co-operative basis to cultivate the land at Kalandia (Atarot) near Jerusalem. Later still he worked with his group on the land of Qiryat Anavim, Kefar Uria and Rishon Leziyyon.

In 1918, along with 50 members of his party, he joined the "Jewish Legion" (40th Royal Fusiliers), one of the Jewish Battalions in the British Army — despite the fact that many members of the party opposed enlistment on humanitarian grounds. It became clear however, that Zionist feeling overcame militarism, from the fact that he was demoted from lance-corporal to private and given detention for overstaying his leave when he attended the laying of the corner-stone of the Hebrew University in Jerusalem. Two years later he was discharged at the request of the party to take up the position of director of the agricultural department of "Hapoel Hatza'ir". In the same year, Kibbutz Deganya "B" was founded. Eshkol was one of the founders and remained a member until his dying day. But the Kibbutz was soon asked to release Eshkol for public duties. In 1921 he took part in the founding congress of the General Federation of Labour and as from 1922 was active mainly in the Agricultural Centre and in settlement work.

In the early years of the Nazi regime — from 1933–1936 — Eshkol was head of the Settlement Department of the Jewish Agency office in Berlin, an emissary of the "Hechalutz" movement in Germany and Poland, and did valuable work organizing transfer of property of Jews leaving Germany. After his return to Eretz Israel, where he was intensely active for a time in agricultural settlement work at the Agricultural Centre, and in the management of settlement and agricultural companies and institutions such as "Nir", "Mekorot", "Amidar" and "Shikun", he returned in 1940 to the plough at Deganya; but very soon, in 1944, when the split in Mapai began, he was